

Đêm Trăng

Contents

Đêm Trăng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9

Đêm Trăng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hư huyền, ma quỷ, ngược luyến tàn tâm, nhất thụ nhất công. Người dịch: QT ca caBiên Tập: Dạ Tu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-trang>

1. Chương 1

Màn đêm tối nay cực kỳ khủng bố

Không có sao, vầng trăng tròn vành vạnh ánh lên tia bạc bi thảm, thoát trông hệt như mặt quỷ dữ tợn đương trợn mắt thè lưỡi man rợ

Lũng thững phía trên các tầng mây nhiều lớp tro bụi xám màu đen kịt, chen nhau lẫn khuất bầu trời, nửa giống thịt thối, nửa lại giống nội tạng tử thi, dòng máu tanh tươi đặc sệt từ căn bụng nát bét chảy xuối ra phần ruột nhầy nhụa

Một con chuột men theo góc tường chui ra, mượn bóng tối giả trang đi tuần, oạch một tiếng, liền nhanh nhẩu lao từ phía trước chạy thục ra sau

Thần trí hần có chút hoảng hốt —— con ngõ cụt cực kì nhỏ hẹp, cực kì thẳng, và cực kì dài, giống như một cảnh mộng đan xen kéo dài liên tục không có điểm dừng. Cuối đường là một cái lỗ rỗng hắc ám thật lớn, đang ngoác miệng mở toang khát máu

Phía trước, cách đó không xa có một cái bóng trắng, loáng thoáng lay động đứng đưa duy trì khoảng cách trái phải mười thước, một cách chính xác không hơn không kém

Hần đột nhiên có chút hối hận. Rõ ràng vốn nên yên ổn ngồi xuống một chỗ, không nên bước ra đường vào giữa đêm hôm khuya khoắc thế này. Nhưng mà, tất cả những gì đang xảy ra đều như bị năng lực vô hình thần bí dẫn dắt lôi kéo lệch khỏi quỹ đạo vốn có ban đầu

Đang đêm, giữa vùng thôn hoang vắng một mình đuổi theo thi nhân, thúc giục một vật chết cứng ngắc đi động, đi trên một con lộ phi âm phi dương, không biết từ chỗ nào mà đến, không biết hướng nơi nào mà đi

Đối với Hướng Văn Hạo mà nói, giờ phút này tự mình bắt quá như một khối thi thể không lực, mà cái bóng trắng phía trước cách đó không xa mới chính là thi nhân đuổi theo chính mình

* * *

Một giờ trước, tại một quán bar hắt gặp gỡ người nam nhân đó

Nam nhân bộ dạng rất đẹp, sóng mắt lưu chuyển vạn chủng phong tình. Tóc dài ngang đến thắt lưng, lóe sáng tầng tầng nhiều điểm tinh quang

Ma xui quỷ khiến thế nào, hắt lại theo đuôi nam nhân đó rời khỏi quán bar

Nam nhân lẳng lặng đi vào lòng bóng tối, quần áo trắng tinh bị nhuộm thành than chì, toát lên vẻ mông lung lạnh lùng

Hắt mắt hồn đi theo. Không tìm ra nổi nguyên nhân lý giải, chỉ là cảm thấy được nếu bỏ lỡ lần này thì sẽ phải hối hận cả đời

* * *

Thế nhưng, hiện tại hắt đang hối hận. Ngõ cụt này quá hẹp, quá thẳng, và quá dài. Bóng đêm bao trùm phía trên đỉnh đầu quá trầm mờ, ánh trăng treo lơ lửng giữa trời càng phát ra hung quang dữ tợn, từng tầng mây xám đặc đen kịt dưới trăng càng tàn mát rách nát không tưởng, con chuột bên vệ đường thỉnh thoảng trong đêm tối xuất hiện quỷ dị...

—— Nam nhân phía trước toát lên sự âm lãnh cô tịch không có hơi người

Kỳ thật sớm nên có dự cảm —— lúc ấy khi ở quán bar hắt phải nhìn ra sắc mặt trắng bệch đó kì lạ như vậy, căn bản không giống người sống. Mà mắt người kia cũng hờm sâu không giống bình thường, tựa như một cái hố khoét sâu trống rỗng, nội bộ hàm chứa vô tận quỷ khí

Muốn trốn, muốn thu hồi cước bộ, chấm dứt cuộc theo dõi quái lạ kì dị. Thế nhưng, bấy giờ trên cổ đột ngột lại xuất hiện một sợi xích vô hình, gông cùm xiết chặt, chặt đến khó thở

Chỉ có thể giống như cái xác cứng ngắc di động, đi về hướng không biết vận mệnh

* * *

Hướng Văn Hạo chân mang giày da, cơ hồ mỗi bước đi đều không phát ra âm thanh

Nhưng, nam nhân kia cước bộ lại quá im lặng, gần như chưa từng mảy may lên tiếng

Thậm chí, hắt dần sinh ra một loại ảo giác —— đôi chân của nam nhân ấy giờ phút này giắt ngang trên không lơ lửng cách đất mười li, được một luồng âm khí thổi tới trượt về phía trước

Người kia không phải đang đi, mà giống như quỷ lướt thướt phiêu động!

Vẫn là nói nam nhân đó căn bản là một con quỷ!

Hướng Văn Hạo lấy lại bình tĩnh, nhìn từ từ xuống dưới chân người nam nhân lạ

Máu huyết toàn thân hắt trong nháy mắt toàn bộ đông cứng, lông tơ khắp người dựng đứng cả lên

—— Nam nhân đầu chỉ phiêu diêu ở không trung, mà nguyên bản là không có chân!

Dưới vạt áo trắng thuần – trống không!

Hắt chớp chớp mắt mấy lần mở căng hết cỡ, cố nhìn lại

—— Tại sao nửa người bên dưới lại không có gì hết, rõ ràng chỉ là một cái đầu đen sì cùng nhất kiện bạch sam không biết chen giữa là thứ gì phình lên mà di động không phát ra âm thanh!

Hướng Văn Hạo cơ hồ muốn khụy xuống trên đất, trong đầu hắt mỗi một sợi thần kinh đều bị đứt phụt

Hắt muốn khóc, muốn quỳ gối xuống đất cầu xin van nài

Muốn há hốc mồm điên cuồng gào thét

Muốn lao ra khỏi nơi này chạy đi thật xa

Nhưng hai chân hần hư huyền tê liệt, không thể khống chế

Hắn chỉ cảm thấy bản thân dần biến thành một đồng vô tri không có sự sống, xương, máu, thịt, tim, gan, bộ lông, móng tay, tất tần tật đều trở thành một khối linh hồn vô dụng từ bỏ thể xác

* * *

Mãi đến khi rẽ qua một khúc cua, bên biên con ngõ cụt từ một góc cột đá đèn đường bắn ra một chút ánh sáng mỏng manh, tạm thời soi chiếu được một phần cảnh vật bốn phía

Hướng Văn Hạo thở phào một hơi, toàn thân tựa như vừa từ hồ nước chui lên, mồ hôi toàn thân thi nhau túa ra đầm đìa

— Nương theo ánh sáng, hắn phát hiện nam nhân ấy không phải là không có chân, mà đơn giản là hắn mặc một chiếc quần màu đen cùng một đôi giày đồng dạng màu đen

Thiếu chút nữa đã bị dọa mất nửa cái mạng

* * *

Bất quá, cũng có một chuyện mà Hướng Văn Hạo vẫn không thể lý giải: lộ liễu theo sát đã hơn nửa giờ, giữa đồng không mông quạnh khó tránh khỏi những lúc không cẩn thận phát ra một ít âm thanh. Thế mà bạch y nhân kia chưa bao giờ quay người lại xem thử, thậm chí cũng chưa từng quay đầu nhìn lại

Chẳng lẽ hắn thật sự không hề biết mình đang bị một tên nam nhân xa lạ khác theo dõi hay sao?

2. Chương 2

Mặc dù đã xác nhận nam nhân áo trắng có nửa thân dưới là người, nhưng trong lòng Hướng Văn Hạo vẫn còn sợ hãi

Hắn chỉ cảm thấy mình giống như vừa qua khỏi bạo bệnh, toàn cơ thể đều mềm nhũn vô lực

Đúng, rất quái lạ. Thứ không thể giải thích được vẫn còn quá nhiều

Giờ khắc này, hắn thà rằng bị nam nhân áo trắng ấy phát hiện, còn hơn cứ tiếp phải mò mẫm như vậy

Cao giọng hét lớn chói tai cũng tốt, quyền đâm cước đá cũng tốt, dù sao cũng có thể biến trái tim run rẩy lấy lại được một chút nhịp đập dừng kìm, thẳng tắp lao đi trên con lộ tử vong vô tình bước một chân vào cánh cổng địa ngục

Đêm hôm nay, tự ngay từ đầu đã là không bình thường, hết như từ đầu tới cuối đều là một âm mưu

— Tùy ý chọn một quán bar tiến vào, rồi vô tình liếc mắt tới nam nhân đó, ma xui quỷ khiến lại đi theo hắn

Mỗi một bước đi đều hết như bị một bàn tay vô hình thao túng, không sớm không muộn, vừa đủ để thực hiện

Ám ảnh sợ hãi giống như rắn độc uốn lượn trườn từ từ lên đùi Hướng Văn Hạo, xiết chặt

Âm lãnh kinh hãi lén lút len vào từng ngóc ngách trong cơ thể hắn, cảnh báo trước những giây tiếp theo sẽ phải hít thở không thông, chết tốt

Không biết nơi đâu là điểm tận cùng, một con lộ dài đằng đẵng tối mịt

Thời điểm muốn dừng lại, đã không còn kịp nữa

* * *

Chiếc bóng của bức tường lớn lọt thỏm vào trong con hẻm nhỏ hẹp này, khiến bóng tối nguyên bản càng đọng lại lê dài trên nền đá cứng rắn

Nam nhân kia vẫn không nhanh không chậm, ung dung đi thẳng về phía trước, xuyên qua áp lực màn đêm lạnh đậm, khi thì rõ ràng, khi lại mơ hồ

Trước bức tranh nền tối u ám có những hạt nhiễu sóng so sánh như một thước phim câm xưa cũ, động tác thay nhau lặp lại, cảnh tượng luân phiên lặp lại

Hai chân Hướng Văn Hạo đã bị cái lạnh của hắc ám xâm phạm, hoàn toàn mất hết tri giác bình thường

Thời gian cuộc bộ khá dài, thể lực cũng vì thế tiêu hao phân nửa

Mà trong thân thể giống như có một bộ máy tự động điều khiển, lôi kéo tứ chi cứng đờ vô hiệu triển khai hoạt động, lệch xệch, lệch xệch

Mỗi một giây trôi qua, hắn càng cảm thấy thứ mà mình đang theo dõi càng ngày càng không phải là một vật còn sống

Có lẽ là một hình nhân bằng sáp gắn chip di động

Hoặc là mô hình plastic lắp ráp trong phòng thí nghiệm đem ra trưng bày

Tóm lại người kia không cùng loại với hắn, càng không phải là sinh vật còn sống

* * *

Nam nhân ấy có mái tóc rất dài, phóng mắt nhìn kĩ, lại chỉ thấy một mớ suôn dài tối om, giữa làn gió lạnh lạnh bất chợt thổi qua mà không hề mảy may lay động

Một đợt hương lạnh chậm rãi thoảng qua, Hướng Văn Hạo lại cảm thấy được chen lẫn trong vị hương đó là mờ còn che giấu mùi thi thể thối rữa

Tình cảnh này tựa hồ có chút quen thuộc, nhưng mà lại nhớ rõ đúng vào ngay cái đoạn cần thiết nhất

Tĩnh tĩnh mê mê, trong đầu hiện lên một đoạn phim ngắn rời rạc:

—— Cậu thanh niên đứng trước mặt một cô gái dáng dấp yếu điệu

Tóc cô gái vừa đen vừa dài, lóe sáng màu trân châu ngọc thạch, thập phần mê người

Cậu ta nói khẽ với cô ấy: “Quay đầu lại đi, để cho ta ngắm nhìn gương mặt người nào.”

Cô gái khúc khích cười che miệng. Cô nói:

“Mặt của ta đây.”

Trong lòng Hướng Văn Hạo bất chợt căng thẳng, quanh thân lại chìm vào băng giá ngăn năm, lạnh đến thấu xương

Điều này không phải là không thể xảy ra

Đúng, nếu nam nhân phía trước giờ phút này chợt xoay người lại, chuẩn bị không tốt bất ngờ sẽ giật mình hốt hoảng, nhưng mà bấy giờ người kia vẫn chìa ra một mái tóc dài ngang thắt lưng, tối đen đến đáng sợ

Mặt khác, cũng có thể là —— nam nhân đem tóc phủ xuống trước mặt, hoàn toàn che khuất khuôn mặt đích thực, và sau đó cứ thế bước lùi mà tiến

Hắn vì sao lại phải làm như vậy!?

Trái tim Hướng Văn Hạo bị kinh lực ép chặt dưới ***g ngực, thấp thỏm đập bình bịch, giống như một giấy tiếp theo sẽ lập tức nhảy vọt ra ngoài

—— Nói như vậy, này giờ theo dõi bóng dáng nam nhân này, kỳ thật là do màn tóc dài che rũ trước mặt, dùng cước bộ đi lùi như kẻ điên!

—— Khuôn mặt xinh đẹp đó căn bản chỉ là một chiếc mặt nạ để che mắt thiên hạ!

—— Vốn tưởng rằng không hề bị nam nhân phát hiện, nhưng trên thực tế, một đôi mắt ẩn dưới làn tóc đen dày đặc sớm đã mặt đối mặt cẩn thận đánh giá hắn từ lâu!

Hướng Văn Hạo hai mắt trợn trắng đỏ ngầu, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào bóng người đứng đưa phía trước, ngay cả trong chớp mắt cũng không dám

Tưởng tượng như giờ phút này nhắm tịt hai mắt, giây tiếp theo khi mở ra, trước mắt sẽ nhìn thấy thứ đang giấu trong lớp tóc đen sì đó là khuôn mặt xù lông dữ tợn

Khuôn mặt kia nhe răng cười cợt, cách một tầng tóc thật dày hướng hắn mĩa mai:

“Ta kỳ thật vẫn đang nhìn ngươi đấy.”

Cực độ kinh hãi, giống như tảng phấn lớn đổ ập xuống đầu

* * *

Đầu đường có một tia sáng nhàn nhạt chiếu rọi từ ánh đèn nê ông

Con hẻm nhỏ rốt cục cũng tới cuối

Hướng Văn Hạo thở dài một hơi

Hơn một giờ tiếp cận lộ trình, đã gần như hao đi nửa đời sinh mệnh hắn

Nhưng mà, mắt thấy chuẩn bị bước vào thành thị tràn ngập ánh sáng, nam nhân đột ngột thả chậm bước chân, rồi thành linh ngừng hẳn lại

Tim Hướng Văn Hạo nháy mắt lại giật lên thấp thỏm

Hắn vội vàng trụ vững thân hình, hai chân tựa như vô lực, thậm chí còn không chống đỡ nổi thân thể mà máy móc phát ra âm thanh lập cập dồn dập

Chỗ nam nhân dừng lại cách hắn tầm bốn năm thước, chậm rãi xoay người

Hướng Văn Hạo thẳng lưng cứng đờ, giống một cỗ thi thể bất động

—— Nam nhân chậm rãi xoay người, lộ ra lại mặt trái đen sì rỗng hoác!

—— Nam nhân chậm rãi xoay người, lộ ra một chiếc cổ trắng bạc đứt lìa bi thảm!

—— Nam nhân chậm rãi xoay người, lộ ra ngũ quan vô diện, toàn gương mặt đều bằng phẳng giống nhau!

* * *

Hướng Văn Hạo buộc chặt mở thần kinh vừa đứt phụt rời rạc, vài giây ngẩn ngủ trôi qua, liền giống như qua cả hàng vạn thế kỷ

—— Nam nhân chậm rãi xoay người, lộ ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, cùng người trong quán bar khi nãy hoàn toàn không hề khác biệt

Hắn mỉm cười, nói:

“Đi theo ta.”

3. Chương 3

Hai người thông thả làm tình

Dương vật nam nhân hết dao găm bén nhọn, thẳng tắp thống tiến vào hậu môn Hướng Văn Hạo, đem tràng bích càn quấy thành một mớ hỗn độn mơ hồ

Hướng Văn Hạo bên trong đau nhức nặng nề lay chuyển di động

Hắn không rõ vì sao mình lại bị đặt ở phía dưới, thế nhưng khoái cảm như thủy triều từng đợt dâng lên, chậm rãi xuyên qua tầng tầng đau đớn tuôn trào như nước chảy liên tục

Như thế nào cũng được

Vì giờ khắc này, có chết cũng đáng

* * *

Ánh trăng băng lãnh tham tiến vào trong, tạm soi chiếu vào khuôn mặt như ngọc của nam nhân tóc dài

Nam nhân hốc mắt hăm sâu, thoát trông như một lỗ hổng trống rỗng

Dưới đáy lỗ hổng lưu quang bay lượn, quỹ khí lạnh buốt

Vẫn như vậy không toát ra sự sống rõ ràng

Nhưng mà, giờ khắc này với Hường Văn Hạo đã không còn quan trọng nữa. Hắn mặc sức du ngoạn trong chiếc bể kích tình trộn lẫn thủy hỏa, giữa cảnh mộng nơi thiên đường và bên biên bờ địa ngục

Bàn tay nam nhân lạnh lạnh, nửa giống rắn, nửa lại giống hàng trăm loại rết, mềm mại nhờn nhợt, lúc nhúc bò khắp thân mình

Tiến nhập trong cơ thể lợi khí như băng, nhiệt khí như lửa, tàn nhẫn mang theo hơi thở của sự giết chóc, sinh sôi lớn dần xé toạt Hường Văn Hạo thành hai nửa phân biệt

Hắn vong ngã rên rỉ, giống như muốn dùng khí lực suốt cả đời phóng túng một lần. Sau đó mỉm cười chết đi, ngay lúc tắt thở giữa khe đùi còn cắn chặt vũ khí hoang ***

Dương vật cứ như vậy khao khát bị đóng đinh trên thể thân nam nhân buông thả

Hắn chết đi để lại quỹ khí quanh thân chậm rãi bay lên, nhu tình lượn lờ

* * *

Thời điểm Hường Văn Hạo mở to mắt đã vào lúc mờ sáng, cũng chính là thời khắc hắc ám nhất của bóng đêm

Hắn nằm đờ trên giường, vừa khê động dậy cả người liền đau nhức khó chịu

Bốn bề tĩnh lặng cô tịch, còn nghe thấy cả tiếng đồng hồ treo tường gõ nhịp đều đều

Tích tắc, tích tắc

Hắn theo bản năng nhìn sang bên cạnh

— Nam nhân kia ngủ rất trầm lặng, ngay cả thanh âm hô hấp cũng khe khẽ đến mức không thể nghe thấy

Hắn tựa hồ có thói quen che đầu khi ngủ, đột nhiên nhìn lại chỉ nhìn thấy lớp chăn giường căng phồng, giống hệt như một vùng trũng lõm hỗn độn xấu xí

Làn tóc dài đen mượt của nam nhân rơi rụng xòe ra trên gối, cơ hồ muốn lan tỏa dung nạp vào bóng đêm

Hường Văn Hạo càng xem càng cảm thấy không hợp lý

— Chiếc chăn đơn quá mức im lặng, không tìm ra một chút hô hấp phập phồng

Thật giống như thứ đương giấu bên dưới lớp chăn không phải một con người, mà là một khúc gỗ xù xì vô tri

Hoặc là một cái xác cứng ngắc lạnh lẽo

Theo khe hở từ giữa mép chăn bóng tối tản ra nối liền với tóc là một màn đen khôn cùng quái lạ

— Mảng tối om ấy tựa như vật thể còn sống, biết vận vẹo, biết vươn dài, trườn ra xâm chiếm thế giới xung quanh, càng lúc càng bức bách. Dày đặc, không thấy giới hạn

Cuối cùng lại hệt như một dòng suối đen tuyền chảy tràn đầy một bên gối, thậm chí lặng lẽ trượt đến mang tai, sắp tủa ra trên mặt kẻ say ngủ

Hường Văn Hạo rùng mình ớn lạnh, hắn nghĩ nhất định là mình lại hoa mắt nhìn lầm

Hắn dùng tay đè chặt hai mắt, cố sức dụi

Khi tay hắn vừa buông xuống, thời khắc mở mắt ra lần nữa, cảnh tượng đáng sợ trước mặt bất thành linh làm hắn phát ra một tiếng kêu the thé thảm thiết:

“A!”

Nam nhân kia chẳng những đã ngồi thẳng dậy

Mà toàn thân hắn đều bao phủ một lớp lông xù xì dựng đứng, không nhìn thấy mắt, mũi, miệng, tay chân. Thậm chí còn không phân biệt nổi đâu là đầu, đâu là tứ chi thân thể!

Mái tóc suôn dài nguyên bản lúc này xù lên, từ các bộ vị trên da hắn thay nhau mọc ra, rậm rạp trải rộng cả gương mặt và thân mình!

Hắn im lặng, ngồi yên tại đó, phủ trùm lên không gian một làn khí âm u rợn gáy

Tuy rằng gương mặt kẻ kia bị vùi lấp bên dưới những sợi lông cương cứng dày đặc, Hướng Văn Hạo vẫn có thể cảm giác được:

—— Nam nhân ấy vẫn luôn trực diện nhìn thẳng về phía mình

Hướng Văn Hạo nằm yên trên giường, ngay cả nửa phần sức lực để động dậy cũng không có nốt

Hắn rất muốn gào khóc thật lớn, nhưng lại cứng họng, khóc mãi không được

Hắn cảm thấy thân thể mình đang bởi vì cực độ sợ hãi mà từng chút từng chút tan chảy thành nước, bùng mủ thối rữa

Thế nhưng, sự việc đáng sợ đó vẫn liên tục, liên tục xảy ra:

—— Nam nhân lù xù lông mao bắt đầu di động. Chậm rãi, kề sát mặt hắn, hơn nữa vươn bàn tay dài ngoằng vuốt nhọn, từ từ tiến đến gần người hắn

Mắt nhìn thấy cánh tay rũ rượi mở lông tóc xồm xàm, vừa chạm nhẹ vào da thịt hắn

Hướng Văn Hạo gào thảm một tiếng, từ ác mộng bật dậy bừng tỉnh

Lúc này, tiếng gác chuông từ phương xa vọng lại khê vang lên xao động mọi nơi

Bình minh rất nhanh nữa, sẽ đến

4. Chương 4

Hướng Văn Hạo thở hồng hộc ngồi run trong bóng tối

Hắn lập tức nhìn sang bên cạnh

—— Nam nhân kia vẫn ngủ rất trầm lặng, lộ ra gương mặt bạch ngọc trơn mịn trong không khí, giống như được một thợ thủ công khéo léo tạc hình khuôn mẫu búp bê tinh mỹ

Dưới lớp chăn, loáng thoáng thấy được từ khuôn ngực trần có quy luật phập phồng lên xuống

Hướng Văn Hạo mất lực ngã hẳn vào giữa giường

Trong lòng ngổn ngang khó chịu, đồng thời so sánh với mới ác mộng vừa rồi, thật sự là không biết phải tính toán làm sao

Nhưng hắn vẫn đang cảm thấy có một điều gì đó không khớp với bình thường

Tựa như là đã xem nhẹ một thứ mơ hồ nào đấy

Dù sao, hắn cũng có chút kiến thức am hiểu về việc ma quỷ khi giả dạng hình dáng con người càng không phải là kĩ xảo quá khó khăn

Hô hấp của nam nhân có khi cũng có thể là giả

Ai biết được

* * *

Hắn chậm rãi bắt đầu đánh giá bốn phía

Đây là một gian nhà trọ bình thường, đồ dùng rất ít, đối diện trên tường chỉ có treo một chiếc gương không lớn đã cũ

Đây chính là nơi ở của nam nhân tóc dài kia sao!?

Cảnh vật có chút quen thuộc, tựa hồ như đã gặp qua trong mộng, lại tựa hồ từng xuất hiện trong trí nhớ kiếp trước

Nhưng khi nhìn kĩ lại, tổng thể lại trở về xa lạ

Hắn cảm thấy không được tự nhiên lắm

—— Khi không đi theo đuôi một nam nhân vốn không quen biết, lại tiện thể cùng người nọ làm ra một đêm xuân tình ái ân

Đến cuối cùng, ngay cả nam nhân kia là người hay quỷ cũng không phân biệt nổi

Thật là hoang đường

Hắn vươn tay ra, muốn tìm kiếm hơi thở người nọ

Nhưng chưa thành công thì nam nhân đã mở mắt

Hắn mãnh liệt giật mình, vội rút tay về

Ánh mắt nam nhân tối om, trong bóng đêm hướng về phía hắn khẽ cười

* * *

Với tay bật mở chiếc đèn sứ dầu giường, trong lòng Hướng Văn Hạo liền nổi lên một cảm giác như trút được gánh nặng

—— Một đêm hoang tưởng khủng bố nội thể cũng sắp trôi qua

Về sau, hắn và người kia có thể sẽ trở thành hai con lộ thẳng tắp ngẫu nhiên giao nhau tại một điểm, rồi hờ hững rời nhau, không bao giờ..... gặp lại nhau nữa

Sâu dưới đáy lòng, nhẹ nhàng dấy lên một nỗi buồn khó tả

Kỳ thật cho dù nam nhân này có thực sự là quỷ cũng chẳng mấy quan trọng nữa

Truyện thuyết liêu trai xưa cũ, âu đã trở thành một hồi ức lãng mạn

Bất quá con tim này lại xao động lồi nhịp

* * *

Nam nhân châm một điếu Seven Stars, sương khói từ từ lượn lờ trên mặt đất bay lên, che khuất mặt hắn, phản chiếu lại trong gương đối diện trên tường, hình ảnh méo mó

Hai người song song ngồi cạnh nhau trên giường, trong nhất thời vẫn im lặng, không nói gì

Hướng Văn Hạo cảm thấy thoáng chút lạnh lạnh, hắn muốn lẳng lặng ngồi nhích xa ra nam nhân này một chút, nhưng hiện tại lại do dự chần chừ

Sau một lát, nam nhân nặng nề mở miệng

“Người có tin về huyền thoại mối tình Titanic không?”

Cũng không phải một câu hỏi nghi vấn. Vì sau đó, không có tiếng trả lời

Một khoảng lặng không lâu, thanh âm nam nhân chuyển giọng khàn khàn

* * *

“Đêm hôm đó ánh trăng rất đẹp. Ngày hôm sau, tàu sẽ cập bến.”

“Ta cùng hẩn ở đầu thuyền ôm hôn nhau thắm thiết.”

“Chúng ta cùng đứng tại một chỗ thật lâu, cơ hồ sắp sinh ra ảo giác, bấy giờ lại ngờ nghịch nghĩ rằng thời khắc đó sẽ hóa thành vĩnh viễn.”

Nam nhân thở ra tàn khói cuối cùng, lại châm thêm một điếu khác nữa

Làn khói cũ còn chưa tán đi, thì sương khói mới lại lượn lờ bay lên không trung

“Một giờ sau, tàu chìm.”

Hướng Văn Hạo trong lòng yên lặng trả lời —— vì thế, sau đó người đã hóa thành dã quỳ, mỗi một đêm đều phiêu lãng ở các góc phố thị thành, tìm kiếm người người yêu đã mất đi trong tai nạn trên biển đêm đó

Hẩn đột nhiên có chút sầu não

Nguyên lai thế gian này có tồn tại cô hồn, từng tầng trí nhớ đều bị gông xiềng của thời gian phong bế mau chóng lãng quên

Bên cạnh nam nhân này, đột nhiên tại thời khắc này lại trở nên không hề đáng sợ

* * *

“Ta được hẩn đặt lên một tấm ván gỗ rất nhỏ, nằm nửa người trên tấm ván run lạnh bần bật, chỉ cần thêm một chút sức nặng liền sẽ lập tức chìm xuống dưới đáy.”

” Nửa thân thể hẩn ngâm trong nước lạnh, nắm chặt tay ta.”

“Chúng ta đều lạnh đến run bật, tất cả quần áo hẩn có đều đem khoát hết lên người ta, mà ta lại không có lực để cự tuyệt.”

Hướng Văn Hạo lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, tàn tro theo khói bay lên kéo các tầng mây tản ra trôi về phía cuối, giữa khoảng không bao la vô tận có ẩn hiện ánh rạng đông mơ hồ

—— Đêm hôm nay, lập tức sẽ nhanh chóng lui về quá khứ

“Hẩn chỉ còn một hơi.”

“Bờ môi của hẩn xanh tím run rẩy, nhưng vẫn cố nở nụ cười ôn nhu đến vậy.”

” ‘Đừng khóc.’ hẩn nói, ‘Ta sẽ trở về gặp người.’ “

Nam nhân tạm dừng một chút, rồi thờ ơ lên tiếng tiếp tục

“Ta bất lực nhìn hẩn chìm xuống.”

“Nửa giờ sau, ta được người cứu hộ mang lên.”

Điếu Seven Stars thứ hai tàn lụi, nam nhân cũng không hề châm thêm điếu khác

* * *

Đừng khóc, hẩn nói, ta sẽ trở về gặp người

5. Chương 5

“Người yêu của ta, bộ dạng hẩn cao lớn anh tuấn, trên mặt mỗi một đường cong đều dương cương kiện mỹ. Tóc hẩn cắt ngắn gọn gàng, cứng cáp, dưới mắt có một nốt ruồi nho nhỏ.”

“Ta thích ăn quýt tách hạt lẫn thịt, hẩn mỗi ngày một lần đều lột vỏ tách múi, giúp ta bỏ đầy vào một bát.”

“Ta tính tình nóng nảy có khuynh hướng ngược đãi, vết thương trên người hẩn đều kết vảy thâm đen, nhiều đến mức đếm không sao hết, mà hẩn cũng chưa bao giờ để ý hay nhắc tới.”

“Ta thích xem rạng đông lúc bình minh và đêm tối giao nhau, nhưng lại không chịu rời giường đứng dậy, hẳn mỗi ngày sẽ lặng lẽ rời giường giúp ta ghi băng lại cùng xem.”

“Ta sợ đau, hẳn là một người đàn ông cao lớn như vậy nhưng cũng cam tâm tình nguyện nằm dưới thân ta.”

“Hắn nói hẳn sẽ trở về, thì nhất định sẽ làm được.”

“Ta hàng đêm đều chờ hắn trở lại, không nghĩ tới mới đó đã mười năm.”

* * *

Ngoài cửa sổ dần dần bùng lên những tia nắng mỏng manh đầu tiên buổi sương sớm

Thái dương giẫy dụa vươn mình rời khỏi đường chân trời phía xa, không lâu sau ánh dương rực rỡ đầu tiên đã xuất hiện ở phương đông, xua tan đi niềm đau trong quá khứ

Chiếc gương không lớn đối diện trên vách tường, từng chút từng chút được ánh sáng tràn vào phản chiếu lại khắp phòng lóa mắt

Thân thể bắt đầu trở nên trong suốt, Hường Văn Hạo nhìn thấy hình ảnh mình trong gương đang chậm rãi biến mất

Trong gương hiện ra một nam nhân tên gọi là Hường Văn Hạo – bộ dạng nam nhân ấy cao lớn anh tuấn, trên mặt mỗi một đường cong đều dương cương kiên mỹ. Tóc hắn cắt ngắn gọn gàng, cứng cáp, dưới nốt ruồi bên khóe mắt còn tro lại một giọt lệ chưa rơi

* * *

Bỗng nhiên bấy giờ hiểu được

—— Nhiều năm trôi qua như vậy, trong lòng vẫn im nguyên trống rỗng, vậy mà vẫn luôn luôn cảm thấy như thiếu thốn mất mát điều gì đó

—— Có khi cũng mơ hồ nhớ tới, rồi lại như hư ảo không thể bắt lấy

—— Không biết mình là ai

—— Không biết từ chỗ nào mà đến

—— Không biết phải hướng nơi nào mà đi

Đột nhiên bấy giờ mới hiểu được

—— Vô số ban ngày đều bị vứt bỏ

—— Vô số ban đêm đều được phóng thích

—— Rõ ràng là đang tìm kiếm thứ gì đó, rõ ràng là vẫn tưởng niệm đến thứ gì đó

—— Trí nhớ bị chặt đứt, nhưng chấp niệm trong lòng vẫn luôn trường tồn

Hường Văn Hạo cười khổ

Chưa từng nghĩ tới, con quỷ thực sự mới chính là mình

* * *

Ở giữa quán bar, khi nhìn thấy người, ta đã biết, người trở về gặp ta

Trên gương mặt tái nhợt của nam nhân tóc dài, giọt lệ ảm thấp tiếp theo chậm rãi trượt xuống

Rơi lại trên gối, trong chớp mắt, liền biến mất không thấy

— Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-trang>